

LIDENHISTORIER

Westerbergsgropen

Vintern 1941 var min första vinter i skogen. Jag var bara 14 år. Det var svinkallt, så kallt att Bottenviken frös till och man körde med lastbil över Kvarken med hjälpsändningar till Finland. Avverkningen låg på södra sidan av ån, på Dackebränna sidan. Under vintern bodde vi hemma i Dacke. När isen blev svag flyttade vi till Dackebrännan. Vi fick en körning på våren till ett avlägg i slutet av Sillreforsen. Avlägget var döpt till Westerbergsgropen. En fjortonåring duger ju inte till mycket, men jag kunde skotta snö och lägga myrstack där det sköt på för hårt. Jag kunde ju också hantera lilländan på virket. Virket lade vi i högvältor i slutningen mot Sillreforsen.

Det var en snö vinter. På våren bildades skarsnö. Vi skulle börja en ny högvälta. Hästen trampade igenom och hamnade på sidan med ryggen mot forsen. Det lutade kraftigt. Vi tog ifrån skaklarna och rullade över hästen. Men hästen höll in benen och hamnade åter med ryggen mot forsen. Vi gjorde ett nytt försök, men resultatet blev att hästen fortfarande låg med ryggen mot ån. Nu var goda råd dyra. Slog vi ett varv till skulle han hamna i forsen. Vi tog hästen i svansen drog den så att huvudet var uppåt och svansen mot forsen. Sedan skottade vi undan snön så att hästen skulle få medlut och fäste för fötterna. Vi hjälptes åt min pappa och jag att stötta hästen när den försökte stiga upp. Jag tror inte han kommit på benen utan vår hjälp. Men nu kom han på benen och vi kunde andas ut. Men det här var ju en pärs. Jag har sedan fått lära mig att i vissa lägen är en häst ganska hjälplös. Dom tål ju inte heller att ligga i rygggläge.

Sven Söderqvist